

Китоби Дониёл — Шасту Шашум

Кушодани Симфонияи Нубувватӣ: Замони Мӯҳреғзорӣ, Борони Охир ва Даъват ба Хуруҷ аз Бобил

Jeff Pippenger
2024-01-30

Порчае, ки мо дар мақолаи қаблӣ баррасӣ кардем, мегуфт, ки «рехтани бузурги Рӯҳулқудс»-и боби ҳаждаҳуми Ваҳй «то он вақт нахоҳад омад, ки мо қавме равшанфикр дошта бошем, ки аз рӯи таҷриба бидонанд, ҳамкорони Худо будан чӣ маъно дорад». Аммо ваъда ин аст, ки вақте «мо худро комилан ва аз тахти дил ба хизмати Масеҳ тақдис карда бошем, Худо ин воқеиятро бо рехтани Рӯҳи Худ ба андозае бемахдуд эътироф хоҳад кард». Муайян шудани «рехтани бузург» ба таври мантиқӣ рехтани камтареро низ дар назар дорад (як андозагирӣ).

Дар 11 сентябри соли 2001, фариштаи кавии Ваҳй боби ҳаждаҳ нузул кард, вале «қисми бузургтарини калисо» дар он вақт ҳам, ва ҳанӯз ҳам, «ҳамкорони Худо нестанд». Байни 11 сентябри соли 2001 ва он лаҳзае ки Худо ошкор месозад, ки ниҳоят гурӯҳе ҳастанд, ки ба «тақдиси комил, аз самими дил, барои хизмати Масеҳ» расидаанд, борони охирин «ба андоза дода мешавад», довариин зиндагон ба амал меояд, ва доварӣ аз хонаи Худо оғоз меёбад.

Ваҳй боби ҳаждаҳум ду овозро муайян мекунад, ки Систер Уайт ба мо хабар медиҳад, ки онҳо ду даъват ба калисоҳо мебошанд. Овози дуюм (даъват), ҳамон даъвати берун омадан аз Бобил аст, ки ҳангоми қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда ба вуқӯъ меояд. Овози аввал 11 сентябри соли 2001 расид. Рехтани Рӯҳулқудс, ки пас аз он оғоз ёфт, «ба андоза» буд, зеро Масеҳ аввал лозим дошт қавмеро, ки Ё дар ниҳоят Рӯҳулқудсро бар онҳо «беандоза» мерехт, пок созад, ҳангоме ки онҳоро дар соати зилзилаи бузург ҳамчун парчам боло мебардошт. Он гурӯҳ мебоист пеш аз он ки овози дуҷуми Ваҳй боби ҳаждаҳум садо диҳад, пок гардонда шавад, зеро онҳо ҳамон касоне ҳастанд, ки он паёмро эълон хоҳанд кард.

Дар ноумедии аввал, дар баҳори соли 1844, протестантҳо ба протестантҳои муртад табдил ёфтанд, ва мӯъминони вафодоре, ки он вақт худро дар вақти таъхирёбӣ ёфтанд, маъбади касонеро намояндагӣ мекарданд, ки пештар қавми Худо набуданд. 11 сентябри соли 2001, фариштаи кавии Ваҳй боби ҳаждаҳум нозил шуд, ва қадами аввал дар поксозӣ ва барпо намудани маъбади охирзамонии Худо оғоз ёфт, ва он бо имтиҳон шудани адвентизми Лаодикия оғоз ёфт. 18 июли соли 2020, қадами дуҷуми раванди имтиҳон оғоз ёфт. Ҳангоми таъмиди Масеҳ раванди ҷудо кардани Исроили қадим оғоз гардид, зеро Масеҳ он гоҳ аввалин шогирдонро баргузид, ки онҳо таҳкурсии маъбади масеҳие буданд, ки Ё дар он таърих барпо мекард.

Дар аввали хизмати сеюнимсолаи Худ, Масеҳ маъбадро пок кард, ки онро «Хонаи Падари Худ» номид, ва дар поёни хизмати Худ, ҳангоме ки маъбадро бори дувум ва охирин пок

намуд, изҳороти Ў чунин буд: «хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта шудааст». Қавми аҳди пешина канор гузошта шуданд ва қавми аҳди нави Ў ҳамчун «Маъбади Ў» барқарор гардиданд. Ҳангоми қонуни якшанбе сохтори ҷамъиятии калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум вайрон хоҳад буд.

Пайғамбар мегӯяд: «Ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нузул мекард ва қудрати бузург дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. Ва бо овози пуриктидор нидо карда, гуфт: Бобили бузург сукут кард, сукут кард, ва манзили девҳо гардидааст» (Ваҳй 18:1, 2). Ин ҳамон паём аст, ки аз ҷониби фариштаи дуюм дода шуда буд. Бобил сукут кардааст, «зеро вай ҳамаи халқҳоро аз шароби ҳашии зинои худ нӯшонидаст» (Ваҳй 14:8). Он шароб чист? — Таълимоти козиби вай. Вай ба ҷаҳон ба ҷойи шанбеи аҳкоми чорум шанбеи козиб додааст ва он дурӯғеро тақрор кардааст, ки Шайтон нахуст ба Ҳавво дар Адам гуфт, — ҷовидонагии табиӣи ҷон. Хатоҳои ҳамхонаводаи бисёреро вай ба ҳар сӯ густурдааст, «ва аҳкоми одамнро ба сифати таълимот меомӯзонад» (Матто 15:9).

«Вақте ки Исо хизмати оммавии Худро оғоз намуд, Ў Ҳайкалро аз таҳқири куфромези он пок кард. Дар миёни охири амалҳои хизмати Ў поксозии дуюми Ҳайкал буд. Ҳамин тавр, дар кори охири барои оғоҳ сохтани ҷаҳон, ба калисоҳо ду даъвати ҷудогона дода мешавад. Хабарӣ фариштаи дуюм чунин аст: “Бобили бузург афтод, афтод, зеро ки ҳамаи халқҳоро аз шароби ғазаби зинокории худ нӯшонид” (Ваҳй 14:8). Ва дар нидои баланди хабарӣ фариштаи сеюм овозе аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳхояш шарик нашавед, ва то ки аз вабоҳои вай насибе наёбед. Зеро ки гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо ба ёд овардааст шароратҳои вайро” (Ваҳй 18:4, 5).» Review and Herald, December 6, 1892.

Поккунии аввали маъбад бо овози аввали Ваҳй, боби ҳаждаҳум, мувофиқат мекунад, ва овози дуюм ҳамон нидои баланд аст, ки рамаи дигари Худро аз Бобил фаро меҳонад, то берун ояд. Оятии як то се иҷро шуданд, вақте ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фурӯ рехта шуданд. Ин воқеа 11 сентябри соли 2001 рух дод, ва поккунии аввали маъбад, ё аввалин аз ду даъват ба калисоҳо, эълон карда шуд. Даъвати аввал аз таъмиди Масеҳ оғоз ёфт, вақте ки Рӯҳулқудс аз осмон нозил шуд ва озмоиш барои Исроили қадим оғоз гардид. 11 августи соли 1840 поккунии аввали маъбад, ё аввалин аз ду даъват ба калисоҳо, ба ҳаракати Миллерӣ эълон карда шуд.

Дар он вақт, борони охир ва муҳригузории яксаду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор оғоз ёфт, ҳамзамон бо манзараҳои ниҳони Доварии Тафтишотӣ. Дар он манзараҳои ниҳойи қори Масеҳ чунин тасвир мешавад, ки Ў гуноҳҳои вафодоронро аз китоби гуноҳҳо маҳв мекунад, ё номҳои масеҳиёни эътирофкунандаро аз китоби ҳаёт маҳв менамояд. Он давраи вақт давраи пошидани борони охир аст, зеро Худо танҳо он гоҳ Рӯҳулқудсро беандоза фурӯ хоҳад рехт, ки калисо пок бошад. Ҳангоми қонуни якшанбе, рехтани Рӯҳулқудс беандоза хоҳад буд.

«Эй бародарон, шумо дар қори бузурги омодагӣ чӣ мекунед? Онҳое ки бо ҷаҳон як мешаванд, қолаби дунявиро қабул мекунанд ва худро барои нишони ҳайвон омода месозанд. Онҳое ки ба худ эътимод надоранд, ки худро дар пешгоҳи Худо фурӯтан

месозанд ва ҷонҳои худро бо итоат ба ростӣ пок мегардонанд, онҳо қолаби осмониро қабул мекунанд ва худро барои мӯҳри Худо бар пешониҳояшон омода месозанд. Вақте ки фармон содир гардад ва он тамға зада шавад, хислати онҳо то абад пок ва беайб боқӣ хоҳад монд». Testimonies, volume 5, 216.

«Кори Рӯҳулқудс он аст, ки ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, дар бораи адолат ва дар бораи доварӣ мутақоид созад. Ҷаҳонро танҳо бо дидани онҳое, ки ба ростӣ имон доранд, ки ба василаи ростӣ муқаддас гардонида шудаанд, бар асоси усулҳои олай ва муқаддас амал мекунанд ва ба таври баланду мутаносиб хати ҷудоиро миёни онҳое, ки аҳкоми Худоро риоят мекунанд, ва онҳое, ки онҳоро зерӣ пои худ поймол менамоянд, нишон медиҳанд, метавон огоҳ кард. Муқаддасгардонии Рӯҳ фарқиятро миёни онҳое, ки мӯҳри Худоро доранд, ва онҳое, ки рӯзи истироҳати қалбакиро нигоҳ медоранд, намоён месозад. Ҳангоме ки озмоиш фаро расад, он гоҳ ба таври равшан нишон дода хоҳад шуд, ки нишони ҳайвон чист. Он риоя кардани рӯзи якшанбе аст. Онҳое ки, пас аз шунидани ростӣ, ин рӯзро ҳамчунон муқаддас меҳисобанд, имзои марди гуноҳро бар худ доранд, он касе ки гумон дошт замони ҷаҳонро ва шариатро тағйир диҳад». Bible Training School, December 1, 1903.

Ишаъё «рӯзи боди шарқӣ»-ро, ки онро ҳамчунин «боди саҳт» меномад ва боздошта мешавад, ҳамчун ҳамон нуқтае муайян мекунад, ки дар он «ченкунӣ» оғоз меёбад.

Ба андоза, ҳангоме ки он нашъунамо мекунад, Ту бо он муҳокима хоҳӣ кард; Ё боди саҳти худро дар рӯзи боди шарқӣ бозмедорад. Пас, бо ин гуноҳи Яъқуб пок карда хоҳад шуд; ва тамоми самари ин он аст, ки гуноҳи ӯ бардошта шавад: вақте ки ӯ ҳамаи сангҳои қурбонгоҳро мисли сангҳои оҳак, ки пора-пора кӯфта шудаанд, мегардонад, ашераҳо ва бутҳо барпо нахоҳанд монд. Бо вучуди ин, шаҳри истехкомёфта вайрон хоҳад шуд, ва маскан тарк карда шуда, мисли биёбон гузошта хоҳад шуд; дар он ҷо ғӯсола хоҳад чарид, ва дар он ҷо хоҳад хобид, ва шоҳҳои онро хоҳад хӯрд. Вақте ки шоҳҳои он хушк шуданд, онҳо шикаста хоҳанд шуд: занон меоянд ва онҳоро оташ мезананд; зеро ин қавме бефаҳманд: бинобар ин, Оне ки онҳоро офарид, бар онҳо раҳм нахоҳад кард, ва Оне ки онҳоро шакл дод, ба онҳо марҳамат нахоҳад намуд. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки Худованд аз маҷрои дарё то наҳри Миср хоҳад кӯфт, ва шумо, эй бани-Исроил, як ба як чамъ оварда хоҳед шуд. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки карнаи бузург навохта хоҳад шуд, ва онҳое ки дар замини Ашшур наздик ба ҳалокат буданд, ва рондашудагон дар замини Миср хоҳанд омад, ва Худовандро бар кӯҳи муқаддас дар Уршалим сачда хоҳанд кард. Ишаъё 27:6–13.

«Боди шарқӣ» ҳамон қувваест, ки «киштиҳои Таршиш»-ро ғарқ месозад ва довариро бар фоҳишаи Сур меоварад. «Боди шарқӣ» ҳамон қувваест, ки подшоҳонро ба тарс меандозад. «Боди шарқӣ» ҳамон чизест, ки бар Миср офати «сӯхтагӣ»-ро овард, ки ҳафт соли қаҳиро ба вучуд овард, чунон ки Юсуф ва Фиръавн тамоми ҷаҳонро (Мисрро) ба бандагӣ дароварданд; ва ин ҳамон «боди шарқӣ» буд, ки «малахҳо»-ро овард, ки дар вақти раҳой аз Миср ҳама чизро хӯрданд. Ислом ҳамон «боди шарқӣ» аст.

Ҳаракатҳои ислоҳии пешгӯии Китоби Муқаддас муайян месозанд, ки ҳар як ҳаракати ислоҳӣ мавзӯи хоси худро дорад. Мавзӯи ҳаракати ислоҳии яксаду чилу чаҳор ҳазор Ислом аст. Дар 11 сентябри соли 2001, Исломи воӣи сеюм ба ҳайвони замин ҳамла кард, ва Чорч В. Буш, «дуюм», ғавран бар «шамолӣ шарқӣ» маҳдудият қорӣ намуд. Дар он воқеа, чунон ки хоҳар Уайт қайд мекунад, вақте ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фурӯ оварда шуданд, Ваҳӣ боби ҳаҷдахум, оятҳои як то се, ба иҷро расиданд. Он се оят аввали ду овозро дар боби ҳаҷдахуми Ваҳӣ ифода мекунанд. Овози дуюм дар ояти қорум қойгир аст, ва он даъвати аз Бобил берун омаданро муайян мекунад, ки аз қонуни рӯзи якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад. Исломи воӣи сеюмро қор ғариштаи боби ҳафтуми Ваҳӣ бозмедоранд, дар ҳоле ки яксаду чилу чаҳор ҳазор мӯҳр зада мешаванд.

«Худованд Худо Худои ғайратманд аст, вале Ё дар ин насл гуноҳҳо ва таҷовузҳои қавми Худо бисёр таҳаммул мекунад. Агар қавми Худо мувофиқи машварати Ё рафтор мекарданд, қори Худо пеш мерафт, паёмҳои ростӣ ба ҳамаи халқҳои, ки бар рӯи тамоми замин сокинанд, расонда мешуд. Агар қавми Худо ба Ё имон оварда, иҷрокунадагони қаломӣ Ё мебуданд, агар аҳқомӣ Ёро нигоҳ медоштанд, ғаришта бо он паём ба сӯи он қор ғариштае, ки бояд бодқоро раҳо мекарданд, то бар замин вазанд, аз миёни осмон парвозкунон намеомад ва нидо намекард: Нигоҳ доред, нигоҳ доред он қор бодро, то ки бар замин навазанд, то вақте ки ман бандагони Худоро бар пешониҳояшон мӯҳр занам. Вале азбаски мардум, мисли Исроили қадим, нофармон, носипос ва нопоқанд, вақт тӯл мекашад, то ҳама паёми охири раҳматро, ки бо овози баланд эълон мешавад, бишнаванд. Қори Худованд боздошта шудааст, замони мӯҳргузори ба таъхир афтадааст. Бисёре ростиро настунидаанд. Аммо Худованд ба онҳо ғурсат хоҳад дод, ки бишнаванд ва рӯйғардон шаванд, ва қори бузурги Худо пеш хоҳад рафт». Manuscript Releases, volume 15, 292.

Онҳое ки мӯҳр зада мешаванд, пеш аз қонуни якшанбе мӯҳр зада мешаванд, зеро қаҳон танҳо ба воситаи дидани мардон ва заноне, ки дар бӯҳрони қонуни якшанбе мӯҳри Худоро доранд, метавонад огоҳ карда шавад ва аз ин рӯ аз Бобил даъват карда шавад, ки берун ояд. Мӯҳр задани яксаду чилу чаҳор ҳазор 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, аммо вақти мӯҳр задан ба таъхир афтод.

Ҳамаи анбиё ба насли охири мурочиат мекунанд, ва ин порча бевосита ба насли ниҳойи ишора шудааст. Дар ин насли ниҳой қавми Худо дар «машварати Ё» роҳ нарафтанд, ва ба ҳамин сабаб вақти мӯҳргузори боздошта ва таъхир афтод. Он ба воситаи ҳайвони аз вартаи беҳад баромадаи Ваҳӣ, боби ёздаҳум, ки ду пайғамбарро қушт, боздошта ва таъхир афтонида шуд. Он ҳайвон дар айёми Инқилоби Фаронса атеизм буд, ва он ҳаракати атеистиро, ки аз қониби қасоне ворид карда шуд, ки «воукизм»-ро қорӣ карданд, тимсол мекард; ҳамон чизе ки ҳоло қаҳонро рӯ ба рӯ мешавад, ба ҳаракати Future for America ворид гардид, ва баъд Future for America аз роҳ рафтан дар машварати Худо даст қашид ва иҷоза дод, ки таъсири қасоне, ки рӯзномаи муосири ҳамчинсгароии худро таблиғ мекарданд, ҳамроҳ бо диғароне ки таъйини вақтро пеш мебуданд, вақти мӯҳргузори боздоранд.

«Бисёре аз он чи бар ман ошкор гардидааст, зеҳни маро чунон фаро мегирад, ки ман базӯр медонам онро чӣ гуна баён намоям. Бо вучуди ин, ман наметавонам хомӯш бошам. Худованд бар мардоне ғазабнок аст, ки худро барои ҳукмронӣ бар ҳаммаслақони худ бармекашанд ва нақшаҳоеро амалӣ месозанд, ки Рӯҳулқудс онҳоро маҳкум кардааст. Аз он ки шумо натавонистаед дарк намоед, ки Худо ин мардонро барнагузоштааст, ман бештар аз он чи метавонам баён кунам, ба ҳайрат омадам. Ин тартиботи нави қорҳо бояд шуморо ба ташвиш оварад, зеро он тасдиқи осмонро нашоств.»

«Дили табиӣ набояд принципҳои олада ва фосидкунандаи худро ба қори Худо ворид созад. Дар пинҳон доштани принципҳои имони мо набояд ҳеч чиз бошад. Паёми фариштаи сеюм бояд аз қониби қавми Худо эълон карда шавад. Он бояд то ба нидои баланд вусъат ёбад. Худованд вақтеро муқаррар кардааст, ки дар он қорро ба анҷом хоҳад расонд; аммо он вақт қай аст? Вақте ки ҳақиқате, ки барои ин рӯзҳои охир бояд эълон гардад, ҳамчун шаҳодате ба ҳамаи миллатҳо паҳн шавад, он гоҳ интиҳо фаро хоҳад расид. Агар қудрати Шайтон тавонад ба ҳуди маъбади Худо ворид шавад ва чизҳоро чунон ки мехоҳад идора намояд, вақти омодагӣ ба дарозо хоҳад кашид.»

«Инак аст сирри он ҳаракатҳое, ки барои муқобилат ба мардоне ба амал оварда шуданд, ки Худо онҳоро бо паёми баракат барои қавми Худ фиристода буд. Ин мардон нафрат дида мешуданд. Он мардон ва паёми Худо ба ҳамаи андоза қор шумурда мешуданд, ки ҳуди Масеҳ дар омадани аввали Худ нафрат дида ва қор шумурда шуда буд. Мардоне, ки дар мавқеъҳои масъул қарор доштанд, ҳамаи ҳислатҳоеро зоҳир карданд, ки Шайтон ошкор кардааст. Онҳо қӯшиданд бар ақлҳо ҳукмронӣ кунанд, то ҳирад ва истеъдодҳои онҳоро таҳти итоати ҳокимияти инсонӣ оваранд. Қӯшише буд, ки ходимони Худо зери назорати мардоне оварда шаванд, ки на донишу ҳикмати Худоро доштанд ва на таҷрибае таҳти роҳнамоии Рӯҳулқудс. Усулҳое ба вучуд оварда шуданд, ки ҳаргиз набояд рӯшноии рӯзро медиданд. Он фарзанди номашрӯъ бояд ҳамаи қавми нахустин нафаси ҳаётро кашид, хомӯш карда мешуд. Одамони маҳдуд бар зидди Худо ва ростӣ ва паёмоварони баргузидаи Худованд қанг бурданд ва бо ҳар василае, ки қуръати истифодаи он доштанд, ба онҳо муқобилат мекарданд. Лутфан мулоҳиза кунед, ки дар ҳикмат ва нақшаҳои онҳое, ки паёмҳои Худоро қор шумурданд ва, монанди қотибон ва фарисиён, ҳамаи мардонеро, ки Худо барои пешкаш кардани нур ва ростие, ки қавми Ё ба он ниёз доштанд, истифода бурд, таҳқир карданд, қӣ фазилате вучуд дошт». The 1888 Materials, 1525.

Мӯҳрғузори, ки аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, монеа дид, зеро ба намояндагони Шайтон иҷозат дода шуд, ки ба «ҳуди маъбади Худо» дохил шаванд. Масъалае, ки бояд дар ин қо дида шавад, ин аст, ки аз соли 1798 то 1844 маъбади миллерӣ бино карда шуд, ва 22 октябри соли 1844 фиристодаи аҳд ногаҳон ба маъбади Худ омад. Маъбад ва лашқар аз қониби папагӣ дар тӯли як ҳазору дусаду шаст сол поймол карда шуда буданд, ва ҳангоме ки папагӣ захми марговари худро гирифт, Масеҳ қори бино кардани маъбади миллериро оғоз намуд, ва рамзи маъбад, бар асоси қандин шохид, адади қилу шаш аст.

Дар 11 августи соли 1840 фариштаи боби даҳуми Ваҳй нозил шуд, ва довариин протестантизм оғоз ёфт. Он таърих айнан ба ҳамон ҳарф такрор мешавад.

Дар Навиштаҳо маҳз «шамоли шарқӣ» аст, ки киштиҳои Таршишро ғарқ мекунад, ва он шаҳри бузург — Сурро — фуру меорад, ва сабаб мегардад, ки подшоҳон ва тоҷирон се бор нидо кунанд: «вой, вой» (афсӯс, афсӯс). Аммо дар порчаи Ишаё, ки мо онро баррасӣ мекунем, рӯзи «шамоли шарқӣ» он рӯзест, ки Худо «шамоли саҳти Худро бозмедорад». Дар ин порча «шамоли шарқӣ» нигоҳ дошта мешавад, то ки ба кори фариштаи сеюм монё нашавад; коре, ки дар замони борони охир ба анҷом мерасад. Дар ин порча мавзӯи «шамоли шарқӣ», ки боздошта шудааст, борони охир, кори фариштаи сеюм, ва ҷамъ овардани дигар фарзандони Худо дар Бобилро муайян месозад. Дар он давраи вақт чор фаришта чор бодро нигоҳ медоранд, дар замони мӯҳргузориин яксаду чилу чор ҳазор.

Ва баъд аз ин чизҳо ман чор фариштаро дидам, ки бар чор гӯшаи замин истода буданд ва чор бодҳои заминро нигоҳ медоштанд, то бод бар замин, на бар баҳр ва на бар ҳеч дарахте навазад. Ва фариштаи дигареро дидам, ки аз шарқ боло меомад ва мӯҳри Худои зиндaro дошт; ва ӯ бо овози баланд ба он чор фаришта нидо кард, ки ба онҳо дода шуда буд ба замин ва баҳр зарар расонанд, ва гуфт: «Ба замин, на ба баҳр ва на ба дарахтон зарар нарасонед, то даме ки мо бандагони Худои худро бар пешониҳояшон мӯҳр зада бошем». Ваҳй 7:1–3.

Боздошти «боди шарқӣ», нигоҳ доштани «ҳалқҳои ҳашмгин» ва боздоштани «чор бод» ҳама дар вақти борони охири рӯи медиҳанд, зеро маҳз дар давраи борони охири мӯҳри Худо бар қавми Ё гузошта мешавад. Чор бод ки аз ҷониби чор фаришта боздошта мешаванд, рамзи ислом мебошанд.

«Фариштагон чор бодро нигоҳ медоранд, ки ҳамчун аспи ҳашмгин тасвир шудааст, ки меҳонад худро раҳо карда, бар рӯи тамоми замин тохта гузарад ва дар роҳи худ ҳароби ва марг оварад.

«Оё мо бар лаби худи олами абадӣ ҳоб равем? Оё мо кунд ва сард ва мурда бошем? Оҳ, кош дар калисоҳои мо Рӯҳ ва нафаси Худо бар қавми Ё дамида шавад, то ки онҳо бар поҳои худ истода, зинда гарданд. Ба мо лозим аст, ки бубинем: роҳ танг аст, ва дарвоза маҳдуд. Аммо вақте ки мо аз дарвозаи танг мегузарем, фароҳии он ҳадду қанор надорад». Manuscript Releases, volume 20, 217.

Мо ин воқеиятҳоро дар мақолаи оянда боз ҳам бештар баррасӣ хоҳем кард, зеро маҳз «дар айёми ин подшоҳон», ки бо салтанати ҳаштуми пешгӯии Китоби Муқаддас ифода ёфтааст, ва «аз ҷумлаи он ҳафт» салтанат мебошад, Худо салтанате барпо мекунад, ки ҷовидона аст.

Ва дар айёми ин подшоҳон Худои осмон подшоҳие барпо хоҳад кард, ки ҳаргиз нест нахоҳад шуд; ва ин подшоҳӣ ба қавми дигар вогузор нахоҳад гардид, балки ҳамаи ин подшоҳиҳоро пора-пора карда, нобуд хоҳад сохт, ва худ ҷовидона қоим хоҳад монд. Зеро ту дидӣ, ки санг бе ёрии дастҳо аз кӯҳ бурида шуд ва оҳан, мис, гил, нуқра ва тиллоро пора-пора кард; Худои бузург ба подшоҳ маълум гардонд, ки баъд аз ин ҷӣ воқеъ хоҳад шуд; ва ҳоб яқин аст, ва таъбири он дуруст. Дониёл 2:44, 45.

